

Corrie Ten Boom

Obrazový materiál: Suzanne Gilmore

Text: Barbara Nooitgedagt

Preklad: Andrej Koperdan

PROSÍM, PAMÄTAJTE!

Názorné pomôcky pre tieto série lekcí môžu byť zakúpené vo väčšine úradov Detskej misie a cez online obchod Detskej misie. Pre zoznam úradov Detskej misie a online obchodov v Európe navštívte stránku www.teachkids.eu/sk a kliknite “Kontakty”.

Copyright © 1992 European Child Evangelism Fellowship®

Translation © 1995 European Child Evangelism Fellowship®

Všetky práva vyhradené. (Použitie s povolením). Materiály môžu byť rozmnožované pre osobné, neziskové a neobchodné použitie. Navštívte www.teachkids.eu/sk pre viac podrobností k povoleniu.

Vydala © Detská misia, Legionárska 4, 811 07 Bratislava 1, Slovensko Tel./fax: 02/5556 9378

PREDSLOV

V jednej zo svojich kníh hovorí Corrie o tom, ako spolu s jedným priateľom misionárom cestovali cez veľmi chudobnú oblasť Kórei. Zrazu začuli jednu veľmi známu pieseň. Zastavili auto a počúvali. Kórejská žena spievala „Kde Ježiš je, tam je nebo“. Mala veľmi málo z vecí tohto sveta, ale jej Spasiteľ, Pán Ježiš Kristus, bol s ňou – a to robilo rozdiel.

Pánova prítomnosť robila rozdiel aj v živote Corrie:

- keď vyrastala v Holandsku;
- keď začala v Haarleme slúžiť Pánovi;
- keď bola uväznená v Ravensbrücku;
- keď v službe Pánovi cestovala po svete.

Mojou modlitbou je, aby skrze tieto lekcie dievčatá a chlapci spoznávali Pána a prežívali Jeho prítomnosť každý deň. Skutočné šťastie nezávisí od okolností, ale od nášho osobného vzťahu s Pánom Ježišom Kristom. Pán zaslubuje všetkým, ktorí Mu dôverujú: „Neopustím ťa, ani nezanechám.“ (Židom 13, 5)

Barbara Nooitgedagt

OBSAH

Kapitola I	Dobry Pastier	str. 3
Kapitola II	Šťastná rodina	str. 7
Kapitola III	V Božej škole	str. 11
Kapitola IV	Ježiš je Víťaz	str. 15
Kapitola V	Cestovanie pre Pána	str. 20

PRAMENE

- Corrie Ten Boom, John a Elizabeth Sherrill: *The Hiding Place* (Útočište). Fleming H. Revell Company
- Corrie Ten Boom, Jamie Buckingham: *Tramp for the Lord* (Tramp pre Pána). Christian Literature Crusade
- Corrie Ten Boom: *Marching Orders for the End Battle* (Rozkazy k pochodu do záverečného boja). Christian Literature Crusade
- Corrie Ten Boom: *Not Good Detached* (Nie je dobré byť oddeleným). Christian Literature Crusade
- Corrie Ten Boom: *The Five Silent Years* (Päť tichých rokov). Zondervan
- P. Rosewell: *In my Father's House* (V dome môjho Otca). Holandské vydanie: Gideon Hoornaar

1. kapitola

DOBRÝ PASTIER

Cieľ: Prekonať svoj strach v Pánovej moci.

Žalm 46, 3: „*Preto sa nebojíme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora.*“

Obraz I - 1

„Pozri, Nollie! V rohu okna je strašné zviera! Vidím ho v tme úplne jasne.“ Samozrejme, žiadne strašné zviera tu nie je, ale malé štvorročné dievčatko si ho tu vie ľahko predstaviť. Našťastie pre Corrie, jej sestra Nollie (šesťročná) s ňou spala v tej istej posteli. „Môžem sa držať tvojej nočnej košele, Nollie? Potom sa nebudem báť,“ povedala Corrie. Ale keď sa Nollie chcela otočiť na druhú stranu, nemohla, pretože Corrina malá ruka sa jej košele stále držala. Takto sa veru veľmi ťažko spí. A tak ďalšiu noc povedala Nollie svojej sestre: „Nespí sa mi dobre, keď sa držíš mojej nočnej košele, Corrie. Drž sa radšej nočnej košele svojej bábičky, to pomáha tiež!“ A Nollie mala pravdu, fungovalo to!

Keď sa Corrie nasledujúceho rána zobudila, dom bol už plný života. Betsie, Corrina staršia sestra, jej pomohla obliecť sa. Mama si dolu spievala a Willem (jej starší brat) si pýtal čisté ponožky. Bolo počuť aj rozhovor jej troch tiet, ktoré bývali tiež v tom istom dome. Na raňajky mama nalievala čaj a teta Anna krájala chlieb. Otec už našiel v Biblii žalm, ktorý chcel neskôr rodine prečítať.

Malá Corrie už nevedela pochopiť, prečo sa tak bála. Čoskoro jej brat a sestry odišli do školy a Corrie mohla doma pomôcť tete Anne. Teta Anna sa k ním prísťahovala, pretože mamička bola často chorá a vtedy sa nemohla o rodinu starať tak, ako chcela. Teta Anna lúpala zemiaky a Corrie ich dávala do vody. Snažila sa, aby voda veľa nestriekala. Niekedy ju teta Anna poprosila, aby priniesla niečo z prízemia. Inokedy zase, keď teta piekla niečo dobré, Corrie mohla vylízať misu. Samozrejme, že sa spolu veľa rozprávali a teta Anna jej rozprávala príbehy o „starých dobrých časoch“.

„Keď si bola ešte malá, často si plakala. Tak som ťa zabalila do mojej zásterky a dala som si ťa na chrbát. To ťa ihneď upokojilo.“

„Teta, však som bola vtedy ešte veľmi malá?“

„To vieš, že bola. Teraz by som si ťa už na chrbát dať nemohla! Teraz si už veľmi veľká!“

„Teta Anna, rozprávajte mi ešte o tých starých zlatých časoch.“

Obraz I - 2

Teta Anna nebola jediná, kto vedel rozprávať príbehy. To vedela aj mamička. To, čo mala Corrie najradšej, boli príbehy z Biblie. Mamička jej rozprávala o pastierovi, ktorý mal sto ovečiek a veľmi sa o ne staral. Tieto ovečky a jahniatka sa s pastierom cítili skutočne bezpečne. Nikdy sa nebáli, pretože vedeli, že on ich ochraňuje. Avšak jedného dňa sa jedna z ovečiek zatúlala. Aká prestrašená bola tá ovečka, sama v tme! Vieš, čo urobil pastier, keď zistil, že sa jedna z ovečiek stratila? Išiel ju hľadať a nevrátil sa, až pokiaľ ju nenašiel. Aký šťastný bol, keď ju na pleciach niesol domov!

Pán Ježiš povedal: „Ja som dobrý Pastier.“ Chce sa o teba postarať tak, ako sa ten pastier staral o svoje ovečky. Povedal: „Dobrý pastier život kladie za ovce.“ On za teba zomrel na kríži a vstal z mŕtvych. Vzal trest, ktorý si zaslúžiš za zlé veci, ktoré si urobil. A práve preto ti môže Pán Boh odpustiť všetky tvoje hriechy. Biblia hovorí: „My všetci sme blúdili ako ovce, všetci sme chodili

vlastnou cestou.“ (Izaiáš 53, 6) Pán Ježiš, dobrý Pastier, ťa miluje. Ak sa k Nemu obrátiš a poprosíš Ho, aby ťa spasil, odpustí ti tvoje hriechy a učiní ťa svojim dieťaťom, svojou ovečkou.

Corrie milovala tento príbeh! Mamička jej ho musela rozprávať znovu a znovu.

Keď mala päť rokov, Corrie poprosila Pána Ježiša, aby jej odpustil jej hriechy a prišiel do jej života. Vedela, že Pán Ježiš je jej Priateľ a že On bude vždy s ňou, aj v tme. Už sa v posteli v noci nebála. Už sa nemusela držať Nollinej ani bábikinej nočnej košele. Namiesto toho sa v tme začala rozprávať s Pánom Ježišom. Povedala Mu všetko. Nemôžeš Pána Ježiša vidieť, ale On ťa vidí a počuje všetko, čo Mu hovoríš, nezáleží na tom, ako hlasno rozprávaš.

Obraz I - 3

Vo svete je toľko ľudí, ktorí potrebujú pomoc. Ak si kresťan, mal by si sa za nich modliť a snažiť sa im pomôcť. Celkom blízko Corrinho domu bola Smedestraat (Kováčska ulica). Na tej ulici bolo mnoho opilcov. Často sa hádali a bili. Corrie nenávidela bitky. Vždy, keď videla ľudí, ako sa bijú, utekala plačúc domov. Keď tam bola veľká bitka, prišli policajti a zobrali mužov na policajnú stanicu. Jedného dňa uvidela Corrie policajtov, ako brali niektorých ľudí preč. „Títo ľudia budú daní do tmavej, studenej cely,“ rozmýšľala. „A sú vo väzení asi veľmi smutní a osamelí.“ Nebolo skutočne nič, čo by Corrie mohla pre týchto ľudí urobiť?

Iba Pán Boh môže zmeniť ich životy. Ale Corrie sa za nich mohla modliť. Predtým ako išla večer spať, hovorila Pánovi o tom, čo sa v ten deň stalo. A zakončila svoje modlitby prosbou: „Pane, zachráň, prosím Ťa, ľudí na Smedestraat.“

O mnoho rokov neskôr, keď Corrie vyrástla, išla so skupinou dievčat do tábora. Jedného večera, keď im Corrie rozprávala o Pánovi Ježišovi, jedno z dievčat jej povedalo: „Vieš, že sme skoro susedia? Bývam od vášho domu o jednu ulicu ďalej, na Smedestraat.“

„Aj ja!“ povedalo ďalšie dievča.

„Aj moja mama tam bývala,“ povedala iná.

Potom sa skupina dievčat začala rozprávať a viete čo? Buď bývali na Smedestraat alebo tam bývali kedysi alebo tam kedysi bývali ich rodičia. A práve tieto dievčatá Corrie učila o Pánovi Ježišovi. Mnohé z nich poprosili Pána Ježiša, aby sa stal ich Spasiteľom. Boh vypočul Corrinu detskú modlitbu „Pane, zachráň ľudí na Smedestraat.“

Obraz I - 4

Corrie kráčala s mamou a Nollie domov, jej tvár bola biela ako stena. „To je strašné,“ rozmýšľala, „to je hrozné.“ Keď prišli domov, utekala hore do svojej izby a oprela sa o skrinku. Cítila sa zle. Oči jej zaplavili slzy. Čo sa stalo? Spolu s mamičkou a Nollie išli navštíviť v to popoludnie nejakých veľmi chudobných ľudí. Bývali na vrchu jedného veľmi starého domu, kde mali len jednu izbu. V tejto jednej izbe museli spať, jesť, variť, prať, všetko. Ale to nebolo to, čo Corrie zhrozilo. Nie, bolo tam niečo oveľa horšie. Malé bábätko, ktoré sa v tom dome narodilo, zomrelo. Keď s mamou vkročili do izby, uvideli mŕtve dieťaťko ležiace v kolíske. Dievčatá sa na chvíľu mŕtveho dieťaťa dotkli, ale keď Corrie cítila, aké bolo studené, bola taká šokovaná, že utekala k mame, a tam sa skryla do jej náručia. Corrie si zrazu uvedomila, čo znamená smrť a že jedného dňa všetci zomrú – otec, mama, Betsie, Willem, Nollie, tety. Predstavte si, že by všetci zomreli, ona by ostala úplne sama.

„Corrie, večera je pripravená! Pod' dolu!“ kričala Nollie. Corrie zišla pomaly dolu schodmi. Sadla si k ostatným za oválny stôl. Nechcelo sa jej vôbec večerať.

„Corrie, miláčik, zjedz trochu, ešte si nič nezjedla.“ Corrie pomaly prežúvala sendvič. Pozrela sa na rodinu okolo a rozmýšľala: „Len si predstavte, že by...“

Myslím, že Corrina mamička vedela, prečo je Corrie taká bledá, ale Corrie neprehovorila ani slovo. Možno si už zažil to, čo Corrie – niečo ťa trápi, ale ty sa o to nemôžeš s nikým podeliť.

Obraz I - 5

Keď dovečerali, otec sa načiahol za svojou Bibliou. Začal čítať Žalm 46. V 3. verši sa tu hovorí: „Preto sa nebojíme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora.“ V tom momente si Corrie uvedomila, že nech sa deje čokoľvek, Pán Boh je vždy so svojimi deťmi. Veľmi potichu, tak, aby to mohol počuť iba Pán Ježiš, sa začala modliť: „Pane Ježiši, viem, že Ty budeš vždy so mnou, ale prosím Ťa, aby tu i moja rodina so mnou ešte dlho zostala. Budú v nebi potom ešte dlho, ja však bez nich nebudem vedieť, čo robiť.“

Keď bola Corrie v ten večer už v posteli, prišiel jej otec, aby ju uložil. Robieval to každý večer. Teraz, keď bola sama s otcom, odvážila sa mu povedať, čoho sa bojí. „Otecko, veľmi sa bojí, že všetci zomriete a ja tu zostanem úplne sama.“

Otec jemne pohladil Corrinu tvár. „Corrie,“ povedal, „keď ideš niekde vlakom, kedy ti dávam peniaze na lístok? Dva mesiace dopredu?“

„Nie, samozrejme, že nie. Krátko predtým, ako odchádzam.“

„Náš nebeský Otec robí s nami presne to isté. Keby som mal ja, mamička alebo tety zomrieť, až vtedy by ti dal Pán Boh silu na prekonanie zármutku. Keďže sa to ešte nestalo, nemusíš sa teraz báť.“

Corrie sa upokojila. Nikdy, ani keď už bola dospelá, nezabudla na to, čo jej otec povedal.

Možno, že i ty sa bojíš, že sa ti stane niečo hrozného, napriek tomu, že veríš v Pána Ježiša. Možno sa bojíš, že niekto, koho máš rád, zomrie, alebo že váš dom bude vykradnutý, alebo že ťa niekto zraní cestou do školy. Nehanbi sa za to, že sa bojíš. Povedz to Pánovi Ježišovi a On ti pomôže. On ti dá silu čeliť i tým najväčším ťažkostiam, aké si vieš predstaviť. Ale pokiaľ sa také niečo ešte nestalo, nemusíš sa toho báť.

(Učiteľ: Mnohé deti majú skutočné obavy. Počas vyučovania tejto časti sa môžete s deťmi o nich porozprávať.)

Obraz I - 6

Na schodoch stálo malé dievčatko. Malo oblečené čisté šaty, čierne pančuchy a vysoké čižmy zapnuté gombíkmi. Takto oblečené chodili kedysi dievčatá. Ale z tváre tohto dievčatka ste mohli vidieť, že sa bojí a hnevá zároveň. Nohami sa pevne zaprela do podlahy a oboma rukami sa držala zábradlia tak pevne, ako len vládala.

„Nechcem ísť do školy! Ja nechcem ísť do školy! Chcem zostať doma!“

„Ale Corrie, v škole sa naučíš čítať.“

„Už viem čítať!“

„A naučíš sa matematiku...“

„Ocino ma môže naučiť matematiku!“

„Ale nechceš sa hrať s ostatnými deťmi?“

„Nie, nechcem! Musím pomáhať tete Anne a starať sa o bábiku.“

„Čo sa deje?“ opýtal sa otec. Chcel vedieť, čo sa stalo.

„Corrie nechce ísť do školy.“

„Áách, tak je to. Bojíš sa ísť sama do školy? Nuž tak pôjdeme do školy spolu.

Pán Ten Boom si obliekol plášť a klobúk a chcel vziať Corrie za ruku. Ale Corrie sa všetkými prstami držala pevne zábradlia. Ale oteckove ruky boli silnejšie a tak postupne, jeden prst za druhým, dával jej prsty preč zo zábradlia. Potom jej pevne chytil ruku a vzal ju do školy.

Vidíte ich, ako idú obaja po ulici? Vysoký, pekne oblečený pán kráčal dolu ulicou, držiac svoje dievčatko za ruku. Corrina tvár bola červená a plná slz, kričala: „Nechcem ísť do školy, ja nechcem ísť do školy!“

Otec bol silný a rozhodnutý. Priviedol ju až do triedy. Potom ju na rozlúčku pobožkal a povedal jej: „Corrie, miláčik, keď sa škola o dvanásť skončí, budem na teba čakať.“

Takto to išlo tri dni, ale na tretí deň uvidela Corrie iného otecka, ako kráča s malým plačúcim chlapcom v náručí. „Oh, aké smiešne!“ myslela si Corrie, ale potom si uvedomila, že sa správa tak isto. Zahanbená prestala plakať. Otec ju už viac nemusel do školy ťahať. Chodila s Nollie. A viete čo? Zistila, že škola vlastne vôbec nie je taká zlá! Je to veľmi pekné, keď si môžete sami niečo zrátať, alebo keď viete odpoveď na nejakú ťažkú otázku a učiteľ vám povie: „Veľmi dobre!“

Corrina kamarátka Dot mala toľko rokov, ako ona. Spolu sa hrali vo veľkom haarlemskom kostole. Dotin otec bol tu kostolník, a tak mu nevadilo, že sa dievčatá v kostole hrajú. Raz večer, keď sa už stmievalo, pozerala sa Corrie cez farebné obloky na večerné svetlo. Pripomínalo jej to, že Pán Ježiš je svetlo sveta. A to ju robilo veľmi šťastnou.

„Corrie, poďme domov, bojím sa!“ povedala Dot.

„Bojíš sa?“ nerozumela Corrie. „Ako sa môžeš báť, keď je Pán Ježiš tu, s tebou i so mnou?“

Otázky k 1. kapitole

1. Povedz aspoň jednu vec, ktorej sa Corrie bála, keď bola ešte malá. (Strašné zvieratá, škola, smrť.)
2. Ktorý biblický príbeh mala Corrie najradšej? (Príbeh o dobrom pastierovi.)
3. Kto je dobrý Pastier? (Pán Ježiš.)
4. Ako môžeš patriť dobrému Pastierovi, Pánovi Ježišovi? (Obrátením sa k Pánovi Ježišovi a poprosením Ho o odpustenie.)
5. Čo robila Corrie pre ľudí na Smedestraat, ktorí potrebovali pomoc? (Modlila sa za nich.)
6. Prečo sa nemusíme báť vecí, ktoré sa ešte nestali? (Pretože môžeme dôverovať Pánovi, že keď nastane čas, On nám dá silu na ich prekonanie.)
7. Čo urobil Corrin otec, keď Corrie nechcela ísť do školy? (Priviedol ju tam.)
8. Keď sme kresťania, prečo sa nemusíme už viac obávať? (Vieme, že Pán Ježiš je stále s nami.)

2. kapitola

ŠŤASTNÁ RODINA

Cieľ: Pochopiť dôležitosť služby Pánovi od skorého veku.

Žalm 1, 1 a 3: „*Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov... Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch, čo načas dáva ovocie...*“

(Učiteľ: Je dobré, ak v príbehu vysvetlíte, že holandské slovo pre strom je „boom“. (Bude ako „boom“) Rodina Ten Boomovcov si vzala tento verš ako posilnenie od Pána, keď sa dozvedeli, že Betsie a Corrie boli transportované do Ravensbrücku.)

Obraz II - 1

„Corrie, si hotová? Podme!“ Corrin otec bol hodinár – opravoval hodiny a hodinky. Potreboval ísť do Amsterdamu, aby tam nakúpil súčiastky.

Otec čakal dolu na Corrie. Hore Betsie umyla Corrie tvár a ruky mydlom. Dozrela tiež, aby si Corrie obliekla čisté šaty, pretože keď niekto išiel s otcom do Amsterdamu, musel byť pekne oblečený.

„Corrie, miláčik, vyzeráš dnes veľmi pekne,“ povedal otec. „Daj mi ruku a ideme.“

Išli vlakom. Corrie mohla sedieť pri okne. Bolo toho toľko na pozeranie! Najprv domy v meste, potom vily bohatých ľudí, a potom lúky s kravami a ovcami. Už po polhodine mohli vidieť domy Amsterdamu. Amsterdamská hlavná stanica je postavená pri brehu, ktorý sa volá Y. Môžete tu vidieť mnoho lodí. Na vrchu zvonice bola dlhá kovová tyč, taká, aby ju mohli vidieť i ľudia na vzdialených lodiach. Na nej boli pripevnené dve pohyblivé ramená. Ukazovali hore, ale presne o dvanástej napoludnie (a ani o sekundu neskôr!) sa pohli dolu. Ak ste mali šťastie na dobré miesto na hlavnej stanici, mohli ste to vidieť aj odtiaľ. Neskôr, keď skončia návštevy rôznych špeciálnych obchodov, ktoré predávajú súčiastky do hodínok, sa na to pôjde Corrie s otcom pozrieť.

V obchodoch otec nakúpil všetky možné veci, ktoré potreboval na opravu hodínok. Skoro všetci muži, ktorí viedli obchody, boli Židia a dobrí priatelia Corrinho otca. Vždy mali pre Corrie cukrík. Doma mali na cukríky peniaze len zriedka, a tak si môžete predstaviť, ako sa tomu tešila.

Corrie s otcom urobili všetko pre to, aby boli o pol dvanástej už na stanici. Doma mali Ten Boomovci špeciálne hodiny, ktoré išli veľmi presne. Podľa nich boli nastavené všetky hodinky, ktoré Corrin otec opravoval. Ale hodinky v Amsterdame boli ešte presnejšie. Dve ramená sa sklapli presne o dvanástej. Corrin otec sa postavil na špičky nôh, len aby to nezmeškal. Hop! A boli dole! Otec sa pozrel na svoje hodinky. „Dve sekundy popredu,“ napísal si do svojho záznamníka. Keď sa vrátia domov, nastaví ich hodiny presne na sekundu.

Po ceste domov sa vo vlaku rozprávali. Corrie sa otca mohla pýtať všetky možné otázky, keďže tu neboli jej tety. Jej otec nepovažoval žiadnu z nich za zvláštnu a vždy jej dal úprimnú odpoveď. Niekedy si otec myslel, že Corrie je ešte primladá, aby vedela určité veci. Vtedy povedal niečo takéto: „Corrie, vedela by si odniesť tento ťažký kufor plný hodinových súčiastok?“

„Nie, otecko,“ odpovedala Corrie. „Je to pre mňa príťažké.“

„Správne, Corrie. Pokiaľ si ešte malá, budem ho nosiť ja. Takisto sú veci, na ktoré si ešte primladá, aby si ich vedela. Stačí, keď to vedia otecko s mamičkou.“

Corrie mala svojho otca veľmi rada. Pripomínal jej vlastne trochu aj iného Otca. Pripomínal jej Pána Boha, Otca Pána Ježiša, ktorý bol tiež jej Otcom, pretože patrila Pánovi Ježišovi. Pretože Corrie verila v Pána Ježiša, vedela, že On zomrel a vstal z mŕtvych. Poprosila Ho, aby ju vyslobodil z hriechov. Možno, že tvoj otec nežije alebo už s vami nebýva. Pamätaj, že Pán Boh sa o teba chce

postarať, pomôcť ti a potešiť ťa, keď si smutný. Nikdy sa ti nesmeje. Ak patíš Pánovi Ježišovi, Pán Boh bude vždy s tebou a postará sa o teba. Nikdy ťa neopustí.

Obraz II - 2

Keď prišli domov, teta Anna mala vždy hotové jedlo. Urobila ho také pekné a také chutné, ako len vedela. Pre deväť a niekedy i viac ľudí to veru nebolo ľahké urobiť, keď mali iba pol kila mäsa, trochu zeleniny a pár zemiakov.

Teta Anna nepracovala pre rodinu Ten Boomovcov úplne zadarmo. Každý týždeň jej otec dával gulden. To bolo v tých dňoch dosť peňazí. Často sa však stávalo, že keď mali byť v stredu vyplatení pekár, mäsiar i zeleninár, nezostali im žiadne peniaze. Vtedy prišiel otec k tete Anne a pošepkal jej: „Anna, nemáte ešte ten gulden?“

Ten gulden tam bol vždy. Myslím, že ho teta Anna nikdy neminula na seba.

Ako som už povedal, niekedy bolo doma aj viac ako deväť ľudí. Hostia boli u Ten Boomovcov vždy vítaní, bol to významný čas. Na stole stála malá pokladnička, do ktorej sa vkladali peniaze na misiu. Vždy, keď sa stalo niečo dôležité, pani Ten Boomová do nej vložila jednocentovú mincu. Volala ju „škatuľka požehnaní“. V tento večer mali dvoch hostí, a to bola dobrá príčina na vloženie centu do pokladničky. Teta Anna vlastne s hosťami ani nepočítala, a tak do polievky priliala viac vody a ošúpala ešte niekoľko zemiakov. Ale hosťom vodová polievka, ani malý kúsok mäsa vôbec nevadili.

Obraz II - 3

Počas jedla mali väčšinou zaujímavé diskusie. Nehovorili o iných ľuďoch ani o veciach, na ktorých veľmi nezáležalo. Bola tu radostná atmosféra a hostia sa cítili ako doma. Najväčšmi si uvedomili, že Pán Ježiš bol veľmi dôležitý pre každého v dome a že bol prítomný v každom rozhovore. Obaja hostia pozorne počúvali, keď otec čítal po skončení jedenia verše z Biblie. Jeden z hostí mal problém a chcel sa o ňom osamote s otcom porozprávať. „Poďte so mnou do dielne,“ povedal pán Ten Boom.

Po tom, ako sa spolu porozprávali, sa pomodlili. Otec vedel, že Pán Boh vie vyriešiť každý problém. Nezažívate to často aj vy? Keď otec nevedel opraviť pokazené hodinky, keď bola mama chorá, keď otcovi neostali skoro žiadne peniaze, pretože ho niekto podviedol – v takých časoch sa naučili, že Pán Boh má odpoveď na každý problém, či už súvisí s peniazmi, chorobou, s niečím smutným, čo sa stalo, alebo keď sa k nim niekto zle zachoval. Ale nielen to – Pán nám dáva radosť aj vtedy, keď prechádzame cez mnohé ťažké problémy.

Možno si myslíš, že život je pekný len vtedy, keď máš veľa peňazí, keď máš veľmi drahé šaty, kupuješ si drahé hračky a tráviš dlhé prázdniny na vzdialených miestach. To sú všetko krásne veci, ale keď si smutný, nepotešia ťa. Tak isto môže prísť čas, keď o tieto veci prídeš. Nikdy ťa nemôžu urobiť naozaj šťastným. Ak tvoja rodina nemá toľko peňazí, aby ich dávala na veci, ktoré sú veľmi drahé, nebuď z toho smutný. Pán Boh nechce, aby si závidel ostatným chlapcom a dievčatám, ktorí si môžu tieto veci dovoliť. Buď vd'ačný za všetko, čo máš.

Najdôležitejšia vec v živote je, že patíš Pánovi Ježišovi. On vzal na kríži trest za všetko zlé, čo robíme. Zomrel, ale znovu vstal z mŕtvych a odišiel späť do Neba. Chce prebývať v tvojom srdci a živote. Chce ti odpustiť tvoje hriechy a urobiť ťa tým, čím ťa chce mať, aby si s Ním jedného dňa mohol byť v Nebi. Môžeš Ho do svojho života pozvať práve teraz. Povedz Mu: „Drahý Pane Ježiši, robím zlé veci. Ďakujem Ti za to, že si za mňa zomrel na kríži. Odpusť mi moje hriechy a veď môj život.“ On sľubuje, že vstúpi, ak Ho o to požiadaš (Zjavenie 3, 20). Dá ti radosť a pokoj, ktoré ti nikto nezoberie.

Obraz II - 4

Okrem tety Anny boli v dome ešte dve tety: teta Bet a teta Jans. Tetu Bet deti veľmi rady nemali. Kedysi bola opatrovatelkou detí u bohatých rodín. Samozrejme, aj tie deti boli niekedy neposlušné, tak isto ako aj iné deti, ale teta Bet na to úplne zabudla.

Keď prišli Corrie alebo Betsie neskoro k obedňajšiemu stolu, teta Bet povedala: „Wallerových deti nikdy nechodili neskoro.“ Keď sa Corrie šmýkala po zábradlí, to bolo niečo, čo Wallerových deti tiež nikdy nerobili. Vyzeralo to, ako keby nikdy nemali usmrkané nosy, špinavé ruky alebo zablatené topánky. Veríte tomu?

V skutočnosti nebol život tety Bet ľahký. Ľudia z tých bohatých rodín sa ku nej nesprávali veľmi pekne. To preto sa stala takou nespokojnou. Pani Ten Boomová sa vždy usilovala byť k tete Bet dobrá, aby už nebola taká nespokojná.

Teta Jans bola vydatá za pastora. Jej manžel však umrel, keď mala štyridsať, a tak sa aj ona prisťahovala k Ten Boomovcom. Bola to veľmi šťastná osoba. Pracovala celý deň. Písala knihy a básne a začala redigovať mesačník pre mladé ženy. Teta Jans dostávala každý mesiac malé vdovské, ale nenechávala si ho pre seba. Kupovala dievčatám šaty. Veľkou škodou však bolo, že čo sa šiat týka, mala teta Jans veľmi zvláštny vkus. Obzvlášť Nollie a Bettsie nemali rady, keď teta Jans prišla domov s ďalšími hlúpymi šedými šatami alebo s klobúkom, ktorý nenosilo žiadne iné dievča. (Vtedy nosili všetky dievčatá klobúky.) Jediný, komu to až tak nevadilo, bola Corrie, a tak dávala teta Jans väčšinu klobúkov a šiat práve jej.

Niekedy prišla teta Jans domov s niečím skutočne dobrým - napríklad so zákuskami, aj keď nemal nikto narodeniny. Bolo to výnimočné. Neskôr, keď Corrie vyrástla, napísala o tete Jans: „Verím, že ona je tou najbohatšou osobou, ktorú som kedy stretla, pretože milovala dávať druhým.“

Obraz II - 5

V Haarleme, v Holandsku, bolo veľa vojenských barákov a v meste bolo mnoho vojakov. Jedného dňa, keď kráčala teta Jans po ulici, všimla si, že vojaci sa vo svojom voľnom čase len tak potulujú po okolí. „To nie je dobré,“ pomyslela si, „ak budú títo muži nečinní a znudení, dostanú sa do problémov. Musí sa s tým niečo robiť. Ale čo?“

Zrazu dostala teta Jans nápad. Prečo neurobiť pre vojakov klub, kam by mohli vo svojom voľnom čase ísť a nemuseli by sa nudiť. A ešte lepšie, mohli by sa v klube dozvedieť o Pánovi Ježišovi. Keď si teta Jans v hlave niečo pomyslela, netrvalo dlho, kým sa niečo nestalo. Čoskoro začali vojaci prichádzať do izby, ktorú teta Jans pripravila. Boli radi, že môžu niečo robiť. Jeden čatár, ktorého stretla teta Jans v električke, zbadal v rohu izby jej malé harmónium a spýtal sa jej, či na ňom môže hrať. „Samozrejme,“ odpovedala a čoskoro bolo organovú hudbu počuť v celom dome. Nikto z rodiny Ten Boomovcov nevedel hrať tak dobre. Teta Jans počúvala plná obdivu. Keď dohral, spýtala sa ho: „Nemohli by ste učiť moje dve netere, Nollie a Corrie, hrať na organe?“

„Ale áno,“ povedal čatár. Corrie a Nollie sa tá myšlienka veľmi páčila, pretože mali hudbu veľmi rady. Čoskoro už vedeli hrať tak dobre, že mohli doprevádzať, keď niekto spieval.

Obraz II - 6

Čoskoro prichádzalo do izby tety Jans toľko vojakov, že sa už nemali kam pomestiť. Ale teta Jans mala, ako vždy, riešenie. Jedného dňa pomáhal každý pri veľkom čistení izby, leštení striebra tety Jans a každý dbal na to, aby všetko vyzeralo ako nové. V toto popoludnie neprídu na návštevu žiadni vojaci, ale aristokratické, bohaté panie. Čo mali spoločné s vojakmi?

Panie vyliezli po úzkych schodoch do izby tety Jans a dali si šálku čaju. Potom začala teta Jans rozprávať svoj príbeh. Rozprávala im o vojakoch, ktorí sa povalovali po Haarleme a ktorí

potrebovali nejaké miesto, kde by mohli tráviť svoj voľný čas užitočným spôsobom. Izba, v ktorej sa teraz stretávali, bola primalá. Potrebovali oddychové centrum, kde by sa cítili ako doma.

Paniam sa tá myšlienka zapáčila a dali peniaze na postavenie takéhoto centra pre vojakov. Keď bolo centrum vybudované, teta Jans tam chodievala dvakrát týždenne robiť štúdium Biblie. Nellie a Corrie chodili s ňou a hrali na organe. Tiež pre vojakov spievali. Takto sa už v skorom veku naučili robiť niečo pre Pána. Neskôr v živote bude Corrie rozprávať o Pánovi Ježišovi mnohým ľuďom. Ona to ešte nevedela, ale Pán Boh áno. A keď bola ešte mladá, Pán Boh ju viedol, aby sa v centre naučila, ako hovoriť skupinám ľudí o našom Spasiteľovi.

Boh má plán aj pre tvoj život – nateraz, keď si ešte mladý a aj na neskôr, keď vyrastieš. Porozmýšľaj nad tým, ako sa už teraz môžeš začať učiť robiť pre Pána Ježiša rôzne veci. Všetko, čo robíš pre Pána teraz, ťa pripravuje na to, čo pre Neho budeš môcť robiť neskôr.

(Toto je dobrá príležitosť na podelenie sa s deťmi o nápady, čo môžem už teraz robiť pre Pána Ježiša. Žiadna práca nie je primalá.)

Otázky k 2. kapitole

1. Čo robila Corrie so svojím otcom v Amsterdame? (Išla s ním do špeciálnych obchodov, kde predávali súčiastky potrebné na opravu hodín; pozerala sa s ním na hodiny blízko stanice,...)
2. Prečo cestovala Corrie so svojím otcom tak rada? (Pretože sa s ním mohla o všeličom porozprávať.)
3. Ako viete, že rodina bola chudobná? (Neboli schopní zaplatiť tete Anne za jej prácu; zostávalo im málo peňazí na jedlo.)
4. Napríklad akým spôsobom dokazovala rodina lásku k blíznym? (Hostia boli v ich dome vždy vítaní.)
5. Čo zvláštne si všimli ľudia, keď navštívili Ten Boomovcov? (Milovali Pána Ježiša a On bol prítomný aj v ich rozhovoroch.)
6. Čo urobila teta Jans pre vojakov v Haarleme? (Mala miestnosť, kde sa mohli stretávať a študovať Bibliu.)
7. Ako zapojila teta Jans do tejto práce Corrie a Nollie? (Hrali na organe a spievali.)
8. Ktoré veci môžete urobiť pre Pána práve teraz aj vy? (Pozvať dieťa, aby sa prišlo ku vám hrať, navštíviť chorého priateľa, modliť sa za misionárov, pozvať iné deti na besiedku alebo do Klubu Dobrej zvesti[®], atď.)

3. kapitola

V BOŽEJ ŠKOLE

Ciel: Naučiť sa lekciám, ktorým nás Boh v živote učí.

Žalm 32, 8: „Vyučím ťa a ukážem ti cestu, po ktorej kráčať máš.“

Nebol by si rád, keby si už viac nemusel ísť do školy? Nebolo by to perfektné? Potom by si sa mohol celý deň len hrať. Ale nenaučil by si sa čítať a nikdy by si sa nemohol tešiť z napísanej knihy. Nenaučil by si sa matematiku, takže by si nevedel vypočítať, koľko peňazí si si už našetril na skateboard. Či už školu máš rád alebo nie, učíš sa tam veci, ktoré budeš teraz a aj neskôr potrebovať.

Je ešte jedna „škola“, v ktorej sú všetci kresťania, pokiaľ neprídu do Neba, aby tam boli s Pánom Ježišom. Si v tejto škole, ak si prijal Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa. V tejto „škole“ je naším učiteľom Pán Boh. Nie je to taký druh školy, na aký zvyčajne myslíme – s učiteľom pred tabuľou. Pán Boh nás vyučuje skrze Bibliu, skrze iných kresťanov a skrze veci, ktoré sa dejú v našich životoch, či už sú pekné alebo smutné.

Obraz III - 1

Aj Corrie bola v tejto Božej škole. Keď bola ešte malá, naučila sa, že sa v tme nemusí báť, pretože Pán Ježiš je s ňou. Naučila sa milovať chudobných ľudí a modliť sa za nich. Tiež sa naučila, že každý by sa mal dozvedieť o Pánovi Ježišovi.

V Božej škole sa väčšinou učíš z vecí, ktoré sám zažíváš. Keď Corrie vyrástla, jedného dňa ochorela. Išla k doktorovi, ktorý ju pozrel a povedal: „Corrie, máte tuberkulózu. Choďte domov a zostaňte v posteli, iba oddych vás môže vyliečiť.“

V tej dobe bola tuberkulóza veľmi bežná a nebezpečná choroba. Liek proti nej ešte nebol objavený. Mnoho ľudí na tuberkulózu zomrelo.

Správa, že ju má, bola pre Corrie veľkým šokom. Išla domov a ľahla si rovno do postele. Spočiatku ju navštevovalo mnoho ľudí, avšak keď zostávala chorá už dlhý čas, prichádzalo ľudí menej a menej. Stále ležala v posteli. Nechápaná, prečo ju Boh nechal takú osamotenú a chorú. Hnevala sa na Boha. Ale Pán Boh ju učil prijať fakt, že bola chorá, aj keď nerozumela prečo. V tejto Božej škole sa Corrie naučila povedať „vďaka Ti, Pane“, napriek tomu, že bola niekedy smutná a osamelá.

Jedného dňa mala Corrie veľké bolesti brucha. Zavolali doktora a ten zistil, že nemá tuberkulózu, ako si mysleli, ale že má zápal slepého čreva. Hneď ju vzali do nemocnice a po operácii bola znova celkom zdravá.

Obraz III - 2

Betsie, Corrina staršia sestra, učila v nedeľnej škole. V jeden deň dala návrh: „Corrie, čo keby si nabudúce prišla a povedala biblický príbeh? Je to o nasýtení piatich tisícov.“

Corrie súhlasila. Poznala ten príbeh celkom dobre, a tak si myslela, že ho môže deťom porozprávať. Deti počúvali pozorne. Ale či bude teta Corrie vedieť učiť tak dobre ako teta Betsie? Pretože keď tá rozprávala príbeh, bolo to ako keby si bol súčasťou príbehu!

Po piatich minútach Corrie príbeh skončila. Deti boli prekvapené – bolo to rýchle! Corrie sa bezmocne pozrela na Betsie, nevedela, čo má ešte povedať. Avšak Betsie pomohla Corrie a povedala celý príbeh ešte raz.

„Nebudem už nikdy robiť nič také,“ povedala Corrie, keď prišli domov. „Ale, no,“ povedala Betsie, „nemaj o sebe taký zlý názor. Nevadí, že to prvýkrát nevyšlo. Časom sa to naučíš.“ Našťastie sa Corrie nevzdala. Jedna z jej priateľiek bola učiteľkou v kresťanskej škole. Corrie ju poprosila, či by nemohla párkrát za týždeň porozprávať deťom v jej triede biblický príbeh. Priateľka jej pri tom pomáhala, a tak sa Corrie naučila vyučovať tak dobre, že ju všetky deti počúvali rady. Corrie dokonca získala zvláštne povolenie na vyučovanie náboženstva na školách. Predtým, ako išla Corrie učiť do školy, prosila Pána Boha, aby jej ukázal, čo chce, aby učila.

Jedna zo škôl, ktoré Corrie navštevovala, bola škola pre retardované deti. Niektoré z nich si nedokázali zapamätať, čo sa učili na iných hodinách, ale pamätali si biblické lekcie, ktoré im rozprávala Corrie, pretože boli o Pánovi Ježišovi a začali mať Pána Ježiša rady. Nevedeli počítat', nerozumeli zemepis, ale pochopili, že Pán Boh nemá rád zlé veci, ktoré robia, a že Pán Ježiš zomrel na kríži, aby to medzi nimi a Pánom Bohom napravil. Bolo to preto, lebo teta Corrie vedela príbehy rozprávať tak pekne? Nie! Bolo to, pretože verili v Pána Ježiša. Duch Svätý v ich srdciach im vysvetľoval zložité veci.

Obraz III - 3

Corrie chcela robiť mnoho vecí. Jedného dňa povedala otcovi: „Chcem byť hodinárkou.“

„To je dobre,“ povedal jej otec. „Dúfam, že budeš lepším hodinárom, ako som ja.“ Bolo to zvláštne, že to povedal jej otec. Bol jedným z najlepších hodinárov v Holandsku. Corrie sa nestala nikdy takou dobrou, ako bol jej otec. Ale usilovne pracovala a čoskoro dostala hodinársky certifikát. Bola prvou ženou – hodinárkou v Holandsku.

Oprava hodín bola dobrou prípravou na prácu pre Pána. Je to detailná práca, ktorá vyžaduje mnoho trpezlivosti a ak chceš pracovať pre Pána, musíš byť trpezlivým. Corrie sa tomu pri oprave hodín naučila. Hodinkové časti sú veľmi malé. Keď opravujete hodinky, nesmie sa vám triasť ruka. Keď sa to Corrie stávalo, modlila sa: „Pane Ježišu, daj prosím svoju ruku na moju.“ A ruka sa jej viac netriasla.

Roky plynuli. V rodine Ten Boomovcov sa mnohé zmenilo. Tri tety zostarli a zomreli. Aj Corrina mamička na dlhý čas ochorela a potom odišla žiť s Pánom Ježišom. Nollie sa vydala a aj Willem sa oženil a mal už svoje deti. Teraz v dome na Bartejoristraat v Harleme bývali iba otec, Betsie a Corrie.

Ale nie nadhlo! V jeden večer ich prišiel navštíviť Willem. Povedal im o misionároch, ktorí idú do Indonézie a nemôžu si so sebou vziať svoje deti, pretože tam pre ne nie sú žiadne školy. A tak sa chlapec Hardy a dievčatá Puck a Hans presťahovali ku Ten Boomovcom. Veľmi sa im páčilo bývať v B.J. (bí–džej) – ako nazvali dom Ten Boomovcov. Neboli jediní! K Ten Boomovcom prišli bývať aj ďalšie dievčatá. Čoskoro bol dom plný; bola to jedna veľká šťastná rodina.

Obraz III - 4

Betsie varila a starala sa o šatstvo. Keď šla šaty pre nejaké dievča, poslala jej rodičom list, do ktorého vložila kúsok tej látky, aby vedeli, ako šaty vyzerajú. Misionári si namohli dovoliť platiť za izbu a náklady pre ich deti. Rodina dôverovala Pánovi Ježišovi, že sa postará o ich potreby. Keď potrebovali nové šaty alebo topánky, modlili sa za ne. A Pán naplnil ich potreby. Keď prišla Corrie domov so správou, že predala nejaké drahé hodinky, všetci sa rozveselili. „Teraz dostanem nové šaty!“ kričala jedno dievčatko. „A ja nové topánky!“ volal ďalší.

Corrin otec bol hrdý na deti vo svojom dome. „Sú také milé a poslušné,“ rozprával jeden večer návšteve. „Nikdy sa nehádajú.“

Corrie sa usmiala. „Ach, otec, láska je slepá!“ povedala si v duchu. Práve poslala Puck hore do izby, pretože povedala: „Nenávidím Tinie!“ Tinie bolo jedno z ďalších dievčat, ktoré u nich bývali. Neskôr večer prišla Corrie hore, aby sa s Puck porozprávala.

„Puck, vieš, že je veľmi zlé, keď niekoho nenávidíme? Je to také zlé ako vražda. Pán Ježiš nám hovorí, že máme milovať našich nepriateľov.“

„Ale ja nemôžem mať Tinie rada.“

„Ak patíš Pánu Ježišovi, Jeho láska je v tvojom srdci. Môžeš milovať Tinie Jeho láskou. Prečo nedáš Pánovi šancu, aby ti pomohol mať Tinie rád?“

Modlili sa spolu. Puck povedala Pánovi, že ľutuje, že nenávidela Tinie; prosila Pána, aby jej odpustil a pomohol jej milovať Tinie. Puck a Tinie boli odvtedy priateľky.

O mnoho rokov neskôr, keď bola Puck v Indonézii, dostala sa do japonského väzenského tábora. Strážcovia tu boli veľmi krutí. Bolo ťažké mať rád takýchto ľudí. Skutočne potrebovala Pánovu pomoc. Bolo dobré, že sa to Puck už naučila v Božej škole v B.J. Nenávidíš niekoho? Naučil si sa mať rád a odpúšťať?

Obraz III - 5

Určite ste už pochopili, že v jednom dome s Corrie sa nemohol nikto nudiť. Corrie založila Haarlemský dievčenský klub. Dali sa tam robiť rôzne veci, ako vyšívanie, hudba a gymnastika. Ale bez ohľadu na to, v akej skupinke dievčatá boli, všade sa mohli dozvedieť o Pánovi Ježišovi. Mnoho dievčat neprichádzalo do klubu kvôli Pánu Ježišovi, ale len tak, zabaviť sa. Jedna z nich bola Annie, ktorá chodila na krúžky angličtiny, spevu a gymnastiky. Aj Corrie chodila na gymnastiku, ale nie preto, že by bola dobrá atlétka. Niekedy sa dokonca nevedela dostať dole z kruhov a ostatné dievčatá jej museli pomáhať. Ale v polovici hodiny zapískala na píšťalke. Všetky dievčatá si posadali okolo nej a Corrie im rozprávala o Pánovi Ježišovi. Potom hodina pokračovala ako predtým. Tu sa Annie dozvedela prvýkrát o Pánovi Ježišovi.

Raz sa Annie veľmi pohádala s učiteľom gymnastiky. Ako trest mu zošila spolu nohavice a do topánok mu naliala vodu. Corrie sa na Annie vtedy veľmi nahnevala a povedala jej, že môže prísť do klubu až o tri týždne. Ale na druhý týždeň tu Annie bola späť. Corrie jej nič nepovedala.

Počas leta sa organizovali pre dievčatá tábory. Deti z B.J. išli tiež, aby pomáhali. Ale zároveň mali aj výlet. V táboroch sa naučili tak veľa, že neskôr založili svoje vlastné kluby. Dievčatá sa na tábore dobre bavili, ale niekedy i neposlúchali. Jedno dievča v spánku chodilo. Corrie sa o ňu veľmi bála a vždy ju opatrne priviedla späť do postele. Raz ráno sa však zistilo, že sa i dobre nejedla, pretože v noci zjedla všetky čokoládové tyčinky.

Obraz III - 6

Večer pri táboráku boli však všetci vážni. Spievali spolu a hovorili o Pánu Bohu. Annie, dievča, o ktorom sme si pred chvíľou hovorili, bolo tiež na jednom z týchto táborov. Bola veľmi smutná a deprimovaná, pretože sa práve rozišla so svojím chlapcom. Jeden večer, keď tak sedeli pri svetle plameňov, Corrie povedala: „Keď máte nejaký problém a neviete naň odpoveď, povedzte o ňom Pánovi. On má vašu minulosť, prítomnosť i budúcnosť vo svojich rukách.“

Práve tam a vtedy uverila Annie v Pána Ježiša ako v svojho Pána a Spasiteľa. Vždy, keď bola neskôr smutná, spomenula si, čo hovorila Corrie a to jej veľmi pomohlo. Cítiš sa niekedy smutný? Spomeň si, že ak si uveril v Pána Ježiša, On má tvoju minulosť, prítomnosť i budúcnosť vo svojich rukách.

V roku 1939 vypukla druhá svetová vojna; Holandsko ňou bolo zasiahnuté tiež. Neskôr už boli kluby, podobné tomu, ktorý mala Corrie, zakázané. Corrie sa však s dievčatami stretla potajme ešte raz. Keď spievali holandskú hymnu („Wilhelmus“), dievčatá začali plakať.

„Dievčatá, nemôžeme plakať,“ povedala Corrie. „Bolo nám spolu dobre a zažili sme kopu zábavy, ale najdôležitejšia vec je, že sme sa dozvedeli o Pánovi Ježišovi. On má našu minulosť, prítomnosť i budúcnosť vo svojich rukách, dokonca aj v takých neistých časoch, ako počas tejto vojny. Bol to pre Corrie i ostatné dievčatá veľmi ťažký čas, ale v Božej škole sa naučili mnoho lekcií.

Pán Boh vie, že v našich životoch sú mnohé lekcie, ktorým sa môžeme naučiť iba prechádzaním cez ťažkosti. Práve v takýchto časoch sa učíme dôverovať Mu a počúvať Jeho vôľu. Prechádzal si v poslednom čase nejakými ťažkosťami? Učíš sa dôležité lekcie, ktoré ťa chce Pán Boh vo svojej škole naučiť? Počúvaj Božie Slovo! Konaj, čo hovorí! Dôveruj Pánovi úplne!

Otázky k 3. kapitole

1. Prečo musia chlapci a dievčatá chodiť do školy? (Aby sa naučili veci, ktoré budú v živote potrebovať; napr. čítanie, matematika.)
2. Kto je v Božej škole? (Každý, kto verí v Pána Ježiša.)
3. Čo sa Corrie naučila v Božej škole, keď bola dlho chorá? (Prijať fakt, že je chorá bez toho, aby vedela prečo a ďakovať Pánovi v každej situácii.)
4. Čo zistila Corrie, keď učila biblické lekcie mentálne postihnuté deti? (Že si vedia zapamätať biblické lekcie a dokážu milovať Pána Ježiša.)
5. Kto prišiel bývať k Ten Boomovcom, keď tam žili iba otec, Betsie a Corrie? (Deti, ktoré nemohli zostať so svojimi rodičmi - misionármi.)
6. Čo sa naučila Puck – dievča, ktoré neznášalo Tinie – v Božej škole? (Milovať svojich nepriateľov.)
7. Prečo Pán Boh dovoľí, aby sme prechádzali cez skúšky a ťažkosti? (Učíme sa v nich viac Mu dôverovať a počúvať Jeho vôľu.)

4. kapitola

JEŽIŠ JE VÍTAZ

Cieľ: Uvedomiť si, že Pán Boh je so svojimi deťmi, nezáležiac na tom, kde sú.

Rímskym 8, 38 – 39: „*Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani kniežatstvá ani prítomnosť ani budúcnosť ani mocnosť ani vysokosť ani hĺbokosť ani nijaké stvorenstvá nebudú nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježiši našom Pánovi.*“

Obraz IV - 1

Corrie a jej otec kráčali dole ulicou. Pán Ten Boom odrazu previedol Corrie na druhú stranu cesty k jednému výkladu a obom sa v očiach zjavili slzy. Nápis tam oznamoval: „Zákaz nákupu Židom.“ (Židia sú potomkami Abraháma – národ, ktorý si Boh vyvolil na zvláštnu úlohu.)

„Ach, Corrie, to je strašné,“ povedal otec, „a deje sa to už aj tu v Haarleme!“

- Takéto tabuľky ste mohli vidieť všade v Haarleme, ale i v celom Holandsku. Židia sa už viac nemohli voziť v električke, nemohli chodiť do divadiel ani do parkov. Židia museli nosiť na kabátoch veľkú žltú hviezdu a slovo „Žid“, aby mohol každý hneď vedieť, kto je Žid.

Ako sa mohli diať takéto veci? V Nemecku prišiel k moci veľmi zlý muž, Adolf Hitler. Viedol Nemcov, aby vojakmi napadli celú Európu: Rakúsko, Poľsko, Dánsko, Nórsko a mnohé ďalšie krajiny, vrátane Holandska, v ktorom žila Corrie a jej rodina. Nacisti, ako sa volali Hitlerovi nasledovníci, robili mnoho zlých vecí. Najhoršie však boli masakre na Božom vyvolenom ľude, na Židoch.

Rodina Ten Boomovcov mala Židov veľmi rada. Čítali si o týchto ľuďoch v Biblii. Sám Pán Ježiš sa narodil v židovskej rodine. Bol to Pán Boh, kto dal lásku k svojmu ľudu do srdca rodiny Ten Boomovcov.

O malú chvíľu neskôr sa so slzami v očiach pozerali, ako skupina kričiacich nemeckých vojakov nútila nejakých ľudí, aby vyliezli na policajnú dodávku. Boli to snáď kriminálnici? Nie, boli jednoducho Židia. Títo ľudia budú neskôr prevezení do koncentračných táborov v Nemecku a Poľsku a tam zavraždení.

„Corrie,“ povedal otec, „obávam sa, že Boh potrestá týchto ľudí za to, čo robia. Dotkli sa ľudu, v ktorom mali Božie oči veľké zaľúbenie.“ Oči sú jednou z najjemnejších častí nášho tela. Keď sa ich niekto dotkne, veľmi to bolí.

Corrie sa modlila: „Pane, chcem urobiť čokoľvek, aby som zachránila Tvojich ľudí.“

Obraz IV - 2

Dialo sa niečo veľmi zvláštne. Mnohí ľudia navštevovali dom Ten Boomovcov. Vyzeralo to, ako keby chceli všetci mať opravené svoje hodinky práve u Ten Boomovcov. Mohli ste tam vidieť chodiť aj mnohých mladých ľudí. Mali však toľko peňazí, aby si mohli kúpiť nové hodinky? Corrie stála za pultom. Muž, ktorý bol práve na rade, vytiahol z vrečka dámske hodinky. „Moja manželka chce vedieť, či môžete opraviť tieto hodinky. Stále zastavujú.“ Toto bolo zvláštne znamenie. Znamenalo, že nejaká židovská osoba potrebovala pomoc.

Bum! Dvere obchodu sa zavreli. Predchádzajúci zákazník odišiel. Ostali v obchode sami.

„Je to mladá žena,“ zašepkal zákazník.

„Máme miesto v Groningene,“ zašepkala Corrie. „Povedzte jej, aby bola pripravená v záhradnom domčeku.“

Šeptom sa dohodli na všetkom, čo mala táto mladá žena presne urobiť. Potom sklonili hlavy a Corrie sa modlila: „Pane Ježišu, požehnaj, prosím, tento plán na záchranu ženy z Tvojho ľudu. Amen.“

Keď ten muž odchádzal, vložil si hodinky naspäť do vrečka. Neskôr zazvonil telefón. Osoba v ňom povedala: „Pošlite hodinky toho muža do továrne, môžu ich tam opraviť.“ Viete, čo to znamenalo? Znamenalo to: „Našli sme adresu, kde môže byť nejaký Žid ukrytý.“

Už chápete, prečo prichádzalo k Ten Boomovcom toľko ľudí? Mnohí muži a ženy, a dokonca i mladí ľudia pomáhali Corrie ukrývať Židov v domoch iných ľudí. Pretože sa to muselo diať v tajnosti, nazvali to „práca pre podsvetie“. Corrie volala všetkých ľudí, ktorí jej pomáhali „Božím podsvetím“. Robili to, pretože veľmi milovali Pána a Jeho ľud.

Obraz IV - 3

„Večera je na stole!“ zakričala Betsie.

Stôl bol prestretý pre deväť ľudí. Prichádzali zo všelikade: Corrie z obchodu, otec z dielne a šesť ľudí z úkrytu, ktorý bol v dome. Traja z nich boli chlapci, ktorí nechceli byť odvedení tajnou políciou, aby pracovali v Nemecku v továrni na zbrane; ďalší traja boli Židia: dve ženy - Mária a Thea a muž - Eusi.

Pri jedle sa veselo rozprávali. Každú chvíľu vybuchli smiechom nad Eusiho veselými vtipmi. Vtom zrazu zabzučal signál v celom dome. To znamenalo nebezpečenstvo. Každý vyskočil. Prichýlenci schmatli všetko, čo bolo ich a utekali hore schodmi do Corrinej izby. V stene jej izby boli skryté malé dvierka. Kolenačky nimi prešli do tajnej izby. Bola len jeden yard široká. Sedeli tam úplne ticho, srdcia im hlasno bili. Nemohli ani zakašľať alebo kýchnuť. „Prídete znova dole?“ zavolal hlas po pár minútach. Našťastie to bol hlas Corrie. Nebol to skutočný prepád Gestapom – ako sa volala tajná polícia; bol to iba cvičný poplach. Corrie pomohla Márii prejsť dvierkami. Eusi už znova žartoval.

„Myslel som si, že sme už dávno nemali pečivo so šľahačkou.“

„Dúfam, že ten poplach nebude nikdy skutočný,“ vzdychla si Thea.

Áno, na to slúžili tieto poplachy. Ak by Gestapo vniklo do domu, každý sa musel skryť ako najrýchlejšie vedel. Dom musel vyzeráť ako keby v ňom býval iba starý muž a jeho dve slobodné dcéry. Keďže poplachy neboli žiadna zábava a nastávali v najčudesnejších časoch, Betsie vždy po nich podávala pečivo so šľahačkou.

„Blahoželám!“ povedala veselo Corrie so stopkami v ruke. „Prekonali ste svoj rekord. Bolo to o desať sekúnd rýchlejšie ako naposledy.“ Stále vydychujúc a trocha sa trasúc pokračovali v jedení.

Po jedle zobral otec Bibliu. „Dnes si prečítame Žalm 91,“ povedal. „Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tône Všemohúceho, ten vraví Hospodinu: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam... Lebo o tebe dá príkaz svojim anjelom, aby ťa strážili na všetkých tvojich cestách.“

„Ďakujem Ti, Pane Ježišu, že Ty si naša skutočná skrýša,“ modlila sa Corrie vo svojom srdci.

Eusi si na chvíľu spomenul na svoju ženu a dieťa, ktorí sa ukrývali niekde inde. Nevedel kde. Okolo domu Ten Boomovcov boli určite anjeli. Modlil sa, aby Pán Boh dal anjelov aj okolo jeho ženy a dieťaťa.

Poplašný signál sa v dome ozval znova. Ale tentokrát to už nebolo len cvičenie. Nieкто zistil, že Corrie ukrýva doma Židov a prezradil to Gestapu. Šesť skrývajúcich sa len – len že stihlo presunúť

do tajnej izby. Museli tam zostať štyri dni. Holandská polícia im umožnila utiecť a ukryť sa niekde inde. Avšak všetci ostatní, čo boli vtedy v dome, boli zatknutí. Gestapo prehľadávalo celý dom, avšak tajnú izbu nenašlo. Všetci boli však odvedení na políciu a nasledujúci deň do Scheveningenskej väznice.

Desať dní po zatknutí pán Ten Boom zomrel. Odišiel do Neba k Pánovi Ježišovi. V Nebi nepozná nikto utrpenie. Nájdete tam všetkých ľudí, ktorí uverili v Pána Ježiša a v to, že On trpel na kríži za všetky zlé veci, ktoré urobili. Pán Ten Boom veril v Pána Ježiša. Miloval Ho tak veľmi, že o Ňom každému rozprával. Bolo pre neho ťou zachraňovať Židov pred Gestapom. Pán Boh dopustil, aby mohol trpieť pre židovský národ, tak vzácny v Jeho očiach.

Je ťou, ak si Pán Boh vyberie mňa alebo teba, aby si trpel pre Krista. Napríklad, ostatní v škole sa ti môžu vysmievať, keď im povieš, že si kresťan alebo keď v nedeľu ideš namiesto futbalového tréningu do kostola a tréner ti vynadá.

Možno sa nám utrpenie nepáči, ale Pán Boh ho v našich životoch dopúšťa, aby nám pomohol stať sa viac podobnými Pánu Ježišovi. Robí nás to možno na chvíľu smutnými, ale keď prídeme do Neba, uvedomíme si, aké malé bolo naše pozemské utrpenie v porovnaní s radosťou z bytia s Pánom Ježišom.

Obraz IV - 4

Skoro všetci okrem Corrie a Betsie boli po dvoch mesiacoch prepustení. Keby s nimi nebol Pán Ježiš, veru neviem, či by to boli prežili. Spolu s ďalšími tisíckami žien boli naložené do vozňov pre dobytok a odvezené do Nemecka. Po strašnej niekoľkodňovej ceste prišli do ženského koncentračného tábora v Ravensbrücku. Mohli si so sebou vziať z Holandska len pár vecí, avšak tie boli pre nich veľmi dôležité: modrú vlnenú vestu, ktorú mala Betsie na sebe, pretože bola veľmi chorá, flášičku s vitamínmi a to najdôležitejšie – malú Bibliu.

Avšak pri vstupe do budovy, kde ich mali zaregistrovať, zistili, že sa musia vzdať všetkého, doslova všetkého.

Čo bude s ich vestou, vitamínmi a Bibliou? „Pane Ježišu,“ modlila sa Corrie potichu, „veľmi potrebujeme v tomto prostredí Tvoje Slovo – pre seba i pre všetky ostatné ženy. Dovoľ nám, prosím, si ho ponechať.“ Betsina tvár sa krivila bolesťou. „Corrie, musím ísť na záchod.“

„Pane,“ oslovila Corrie strážnika tak slušne, ako mohla, „moja sestra to už nemôže dlhšie vydržať.“ Muž nepovedal ani slovo, ale ukázal na dvere. Corrie ich otvorila, ale žiadne záchody tu nevidela.

„Môžete mi povedať, kde sú záchody?“ spýtala sa ďalšieho strážnika.

„Použite odtok!“ zavrčal na ňu a pleskol za sebou dverami. Teraz boli v sprche iba sami dve. Corrie si zrazu uvedomila, že sem neskôr znova prídu, spolu s minimálne sto ženami, aby sa osprchovali a obliekli si väzenský úbor, ktorý na nich už čakal na jednej kope. „Betsie,“ zašepkala, „vyzleč si vestu! Rýchlo!“ Corrie rýchlo zabalila vitamínové kvapky a Bibliu do vesty a skryla ju pod lavičku. Potom sa obe vrátili na zaregistrovanie.

Boh ťa nikdy neopustí. Neskôr, keď sa Corrie a Betsie vracali zo sprchy, obidve mali na sebe iba tenký väzenský úbor a pár topánok. Corrie mala však na chrbte malý hrboľ - bola to Biblia a vitamínové kvapky zavesené v malej taštičke, ktorú mala zavesenú na krku. Hrboľ mala aj okolo pása - to bola Betsina vesta. Všetky ženy boli trikrát kontrolované, či si niečo potajme nevzali. Betsie skontrolovali, ale na Corrie vždy zabudli.

Corrie si možno spomínala na čas, keď bola ešte malá a hovorila svojmu otcovi: „Otecko, bojím sa, že všetci zomriete.“

„Corrie,“ povedal jej vtedy otec, „keď cestuješ vlakom, kedy ti dávam peniaze na cestu?“ „Predtým ako odídem, samozrejme,“ odpovedala Corrie. Otec potom povedal: „Keď náš nebeský Otec dovolí,

aby sa nám stali zlé veci, dá nám vtedy silu, aby sme to zvládli. Dokiaľ sa však niečo zlé nestane, nemusíme sa obávať.“

Pán Ježiš im pomáhal prekonať mnohé nástrahy a nebezpečenstvá. Dovolil im dokonca zažiť mnohé zázraky. Jeden už zažili (keď im stráž nevzala Bibliu, vitamíny a vestu), avšak na obzore boli mnohé ďalšie.

Obraz IV - 5

Barak 28 bol barak, v ktorom boli Corrie a Betsie napratané spolu s ďalšími 1400 ženami. Bol to najšpinavší barak, aký si viete predstaviť. Keď tam prišli prvýkrát, všimli si, že toto miesto sa hemží blchami. Corrie si na malú chvíľu spomenula na ich dom, B.J., kde Betsie udržiavala všetko upratané a čisté. Corrie sa ozvala: „Betsie, nemôžeme sa vyrovnáť so všetkým týmto špinavým hmyzom!“ Betsie sa modlila: „Pane, ukáž nám, čo robiť.“ A potom vedela: „Corrie, pamätáš sa, čo sme si ráno čítali? ‘Vo všetkom vzdávajte vďaku.’ Musíme Pánovi poďakovať aj za blchy.“

„Betsie, chcem ďakovať Pánovi za všetko, ale nie za blchy.“

„Corrie, v Biblii sa píše: ‘Za všetko vzdávajte vďaku Pánovi.’ To neznamená, že iba za pekné veci, ale aj za veci, ktoré nie sú vôbec pekné.“

Potom spolu ďakovali Bohu za to, že mohli ostať spolu a že mohli rozprávať o evanjeliu aj ostatným ženám. Betsie dokonca ďakovala Pánovi za blchy. Avšak Corrie nesúhlasila s Betsie s ďakovaním za blchy. Ak si kresťan, naučil si sa už vzdávať Bohu vďaku v každej situácii? Je to úžasné, že Pán je stále s nami. V Biblii sa hovorí, že „milujúcim Boha všetky veci slúžia na dobro“ (Rímskym 8, 28) - dokonca aj tie najťažšie veci. To preto môžeme ďakovať v každej situácii.

V jeden večer sedeli v rohu baraku, pod jedinou zapálenou lampou. Corrie čítala z Biblie. Okolo nich boli ostatné ženy. Celý deň robili ako otroci a boli štvané ženskou strážou. Pozorne počúvali, ako Corrie čítala. „Kto nás odlúči od lásky Božej? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč?“

Vyzeralo to, akoby tieto slová boli napísané špeciálne pre Ravensbrück. Tieto ženy denne zažívali veci, o ktorých Corrie čítala. Corrie pokračovala: „Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze Toho, ktorý si nás zamiloval. Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani nijaké iné stvorenstvá nebudú nás môcť odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježiši, našom Pánovi.“

Tváre žien sa rozžiarili radosťou. Uprostred všetkej tej mizérie zažili kúsok neba. Začali potichu spievať – veľmi ticho, pretože keby ich počula strážkyňa, prišla by sa pozrieť, čo robia a skončilo by to zle. Strážcovia v tomto tábore nazývali Bibliu knihou klamstiev. Každý väzeň, ktorého našli s Bibliou, bol tvrdo potrestaný. Bolo však zvláštne, že žiadny strážca nevkročil do baraku, zvyčajne boli iba naokolo. Raz išla jedna z väzeňkyň zavolať stráž, ale tá odmietla ísť do baraku 28. „Barak 28!“ zvrátila čelo, „tam ja nepôjdem! Je tam kopa blch.“ Preto si mohli čítať Bibliu a slobodne sa o nej rozprávať. Teraz už aj Corrie ďakovala Bohu za blchy.

Obraz IV - 6

Jednu noc Betsie zobudila Corrie. „Prečo ma nenecháš spať? Vieš aká som unavená!“ zamrmlala Corrie; bola dosť podráždená.

„Nie Corrie, Boh mi niečo ukázal a ja ti to musím hneď povedať, inak to zabudnem.“

Corrie ľutovala, že jej tak odvrkla. Schovali si hlavy pod plášť a Betsie začala hovoriť.

„Corrie, tento tábor je urobený na ničenie ľudí. Po vojne sa musíme snažiť dostať takýto tábor a prerobiť ho prekrásnymi farbami a kvetmi. Potom ho môžeme použiť pre ľudí, ktorí počas stratili domov. V Holandsku je jeden veľmi pekný dom; musíme ho použiť pre ľudí, ktorí počas

vojny tak trpeli v koncentračných táboroch, aby mohli byť ich mysle a srdcia uzdravené zo všetkých tých strašných vecí, ktoré zažili.“

„A budeme v tom dome bývať aj my?“ spýtala sa Corrie, Bolo by to nádherné bývať v takom prekrásnom dome so záhradou plnou kvetov, po živote v tomto jednotvárnom špinavom koncentračnom tábore. „Iba na krátky čas Corrie. Potom musíme ísť do celého sveta, zvestovať ľuďom, že akékoľvek veľké je nešťastie, Pán Ježiš Kristus je vždy väčší. Uveria nám, pretože sme to samy zažili.“

Corrie sa o tom chcela ešte rozprávať, ale Betsie už spala.

Betsie sa toho prekrásneho domu už nedožila. O pár dní zomrela. Pán Ježiš ju vzal do ešte krajšieho domu, do domu svojho nebeského Otca.

A Corrie? Nieкто na úrade koncentračného tábora urobil chybu. Náhodou uvoľnil ženu, ktorá nemala byť vôbec nikdy uvoľnená. Ale keď sa to zistilo, už bola v Haarleme. Táto žena bola ... Corrie. Keby bola ostala v tábore, bola by zomrela. Ale Pán Boh nechcel, aby zahynula. Chcel, aby Corrie vykonala to, čo povedala Betsie. Božia vôľa bude naplnená. Aký ťažký čas to musel byť pre Corrie a Betsie v koncentračnom tábore. Avšak Pán Boh bol s nimi a to činilo veľký rozdiel. Nie je to nádherné vedieť, že Pán sľubuje, že bude so svojimi deťmi, kdekoľvek budú. On povedal: „Ajhľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“ (Matúš 28, 20) Nič nás nemôže oddeliť od Božej lásky.

Otázky k 4. kapitole

1. Čo bola najhoršia vec, ktorú urobili nacisti? (Masakrovali Boží vyvolený národ – Židov.)
2. Akej národnosti bol Pán Ježiš? (Židovskej.)
3. Ako pomáhala Židom Corrie a jej rodina? (Schovávali ich vo vlastnom dome.)
4. Čo museli urobiť skrývajúci sa, keď zaznel v dome alarm? (Ukryť sa čo najrýchlejšie v tajnej izbe.)
5. Viete, aký je hlavný dôvod, prečo nepriatelia nenašli tajnú izbu, keď prehľadávali dom? (Pán Ježiš ich chránil.)
6. Prečo Boh dopustí do našich životov utrpenie? (Aby nás učinil viac podobnými Pánovi Ježišovi.)
7. Aký zázrak urobil Pán, keď prichádzali Corrie a Betsie do väzenského tábora? (Umožnil Corrie nechať si Bibliu, vestu a fľašku s vitamínmi.)
8. Ako boli Betsie a Corrie uvoľnené z tábora? (Pán Boh si vzal Betsie do Neba a Corrie pustil skrze niekoho „omyl“.)

5. kapitola

CESTOVANIE PRE PÁNA

Ciel: Naučiť deti, aké dôležité je nasledovať Božie vedenie.

Matúš 28, 19 – 20: „*Chod'te teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Duchu Svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.*“

Obraz V - 1

„Slečna, môžete mi prosím vystaviť lístok do nasledujúcich miest: Hong Kong, Sydney, Auckland, odtiaľ naspäť do Sydney, odtiaľ priamo do Capetownu, potom do Tel Avivu a nakoniec do Amsterdamu?“

Mladé dievča v cestovnej kancelárii na Taiwane sa s údivom pozrelo na starú pani pred sebou, ktorá si práve objednala lístky do všetkých týchto miest. Chcela snáď navštíviť svoje vnúčatá?

„Môžete mi prosím povedať svoj konečný cieľ?“ spýtalo sa dievča slušne. „Môj konečný cieľ je nebo,“ odpovedala stará pani. „Prepáčte madam, môžete mi to vyhlásť?“ „N E B O,“ hláskovala stará pani pomaly na papier. Keď si dievčička uvedomila, čo napísala, usmiala sa. „Ale to som nemyslela,“ povedala. „Ale ja áno,“ usmiala sa aj stará pani, „a nemusíte si to poznačiť, lístok do Neba už mám.“ „Lístok do Neba?“ začalo byť dievča zvedavé. Stará pani to spozorovala a hneď bola pripravená objasniť, čo mala na mysli. „Pred asi dvetisíc rokmi zaplatil Nieкто za mňa, aby som mohla ísť do Neba. Volá sa Ježiš a tú cenu zaplatil, keď zomrel za moje hriechy na kríži.“ „To všetko je pravda,“ prerušil ju mužský hlas. Bol to čínsky úradník, ktorý do cestovnej kancelárie práve vstúpil.

Stará pani sa otočila a spýtala sa ho: „Máte lístok do Neba?“

„Áno, mám,“ zasmial sa. „Keď som bol ešte dieťa a žil v Číne, prijal som Pána Ježiša, ako môjho Spasiteľa od hriechu.“

„Počúvajte,“ povedala Corrie (pretože to bola ona) dievčaťu za pultom.

„Ubezpečte sa, či máte lístok do Neba. Keď idete do lietadla bez lístka, máte problémy. Ale keď chcete ísť do Neba bez platného lístka, máte ešte väčší problém. Pohovorte si o tom s týmto mladým mužom; on pozná cestu do Neba.“

Corrie sa rozlúčila a vrátila do hotela.

Si pripravený ísť raz do Neba k Pánovi Ježišovi? Je iba jedna cesta. Musíš sa obrátiť k Pánovi Ježišovi a poprosiť Ho, aby ťa zachránil z tvojho hriechu. On zomrel a vstal z mŕtvych za hriešnikov, ako som ja alebo ty. Biblia hovorí, že ktokoľvek v Neho verí, bude mať odpustené hriechy (*pozri Skutky 10, 43*). Chceš Mu dôverovať, aby ťa spasil? Možno sa čudujete: Ako sa Corrie dostala do Taiwanu? Odkiaľ vzala toľko peňazí na takú drahú cestu? To je veru dlhý príbeh.

Obraz V - 2

Pamätáte sa, ako sme si v minulej lekcii hovorili o tom, ako boli Corrie a Betsie v tom strašnom koncentračnom tábore. Jednej noci ukázal Pán Boh Betsie, čo urobiť pre ostatných väzňov. Zobudila Corrie a porozprávala jej o tom. Keď už budú von z tábora a vojna sa skončí, nájdú si dom, aby sa tu starali o ľudí, ktorí tiež tak trpeli v koncentračných táboroch. A potom obe pôjdu, aby všade rozprávali o Pánovi Ježišovi. To bude, samozrejme, stáť mnoho peňazí, ale o to sa nemuseli báť, pretože Pán Boh je ich nebeským Ocom a tisíce dobytky na vrchoch sú Jeho. (Žalm

50, 10) Takže ak budú potrebovať peniaze, nebeský Otec iba predá jednu zo svojich kráv. Corrie mala na svoju službu vždy dosť peňazí. Kresťania jej ich dávali bez toho, aby o ne musela žiadať.

Betsie si myslela, že už čoskoro budú prepustené, a tak povedala: „Budeme slobodné skôr, ako príde nový rok.“ Stalo sa to však tak, ako si to Betsie nepredstavovala. Pán Boh oslobodil Betsie tak, že ju vzal do Neba. Tam už viac nebola chorá, už ju nič nebolelo; tam mohla byť navždy s Pánom Ježišom, o ktorom toľkým rozprávala.

Corrie bola z väzenského tábora prepustená. Mnohí si mohli myslieť, že to bola náhoda, avšak Pán Boh to tak všetko zariadil.

Z Ravensbrücku odišla obyčajným vlakom. Po ceste dala Bohu sľub. Sľúbila, že jej život bude odteraz úplne patriť Jemu. A Corrie, alebo teta Corrie, ako ju mnohí volali, dodržala svoje slovo. S pomocou priateľov si prenajala dom, ktorý sa za chvíľu naplnil ľuďmi, ktorí tak veľa trpeli v koncentračných táboroch. Pomáhali im žiť obyčajný život. To vôbec nebolo ľahké!

Viete, čo tam bolo najťažšie sa naučiť? Odpustiť ľuďom, ktorí vykonali všetko toto zlo. Myslím, že odpúšťať je ťažké pre nás všetkých, ale Pán Ježiš nám chce pomôcť. Naučil si sa už odpustiť ostatným, ktorí ti robili zle – napríklad tomu chlapcovi alebo dievčaťu, ktoré ti v škole tak ublížilo?

Obraz V - 3

Keď Corrie našla ľudí, ktorí boli schopní prevziať vedenie domu, začala pre Pána cestovať na rôzne miesta. Nazvala sa trampom pre Pána.

Najprv išla do Spojených štátov. Rozprávala v kostoloch a hovorila ľuďom, že peniaze alebo pekný dom sú veci, ktoré môžu stratiť. Ale Pána Ježiša nestratíte nikdy, ak ste Ho už raz prijali do svojho srdca. Akýkoľvek veľký je problém alebo nebezpečenstvo, ktorému musíme čeliť, Pán Boh nás pevne drží vo svojom večnom náručí. Corrie to zažila v Ravensbrücku. Táto pravda bola pre amerických kresťanov dôležitá; je veľmi dôležitá aj pre teba a pre mňa.

Raz bola Corrie v Havane na Kube. Bolo to ešte predtým, ako tam prišli k moci komunisti. Bola hosťom jednej veľmi striktnej dievčenskej internátnej školy. Aj hostia museli dodržiavať tieto striktné pravidlá. Raz ráno, keď s dievčatami raňajkovala, dostala šálku horúcej vody. „Mám vari piť len tú vodu?“ rozmýšľala Corrie. Potom prišla na to, prečo má len vodu. Čajové vrečko kolovalo a každý si ho mohol v šálke podržať asi tri sekundy. Corrie bola posledná a preto si ho mohla nechať v šálke o niečo dlhšie. Môžete si predstaviť, aký slabý bol ten čaj: chutil ako voda, v ktorej sa umýval nejaký riad.

V ten večer bolo tete Corrie povolené prehovoriť k dievčatám, ale iba na presne päť minút. Spýtala sa preto riaditeľky: „Nemohla by som hovoriť trochu dlhšie? Musím dievčatám povedať niečo veľmi dôležité.“ „Nie, to nie je možné,“ odpovedala riaditeľka. „Dievčatá majú veľmi veľa úloh. Nemôžem vám povoliť rozprávať dlhšie, pretože potom musia ROBIŤ NIEČO DÔLEŽITÉ.“

A tak sa Corrie pripravila na päť minút. Rozprávala o deťoch, ktoré jej počas vojny pomáhali skrývať židovské bábätká. Keď hovorila už asi štvrtú minútu, zrazu vypadol prúd; v miestnosti bola úplná tma.

„Môžete pokračovať v rozprávaní,“ povedala riaditeľka, „dievčatá si aj tak nemôžu robiť potme úlohy.“ Corrie začala rozprávať o svojich cestách a o deťoch, ktoré stretla v ďalekých krajinách. Hovorila o svojich zážitkoch – smutných i veselých. Hovorila im aj o veľkom Priateľovi detí – Pánovi Ježišovi, ktorý chce bývať v ich srdciach a životoch.

Dievčatá počúvali so slzami v očiach, zatiaľ čo vonku sa dvaja muži snažili opraviť poruchu čo najrýchlejšie. Po hodine začala elektrina znova fungovať. Dievčatá už museli ísť robiť si úlohy, ale jedno dievčatko objalo Corrie a pošepkalo jej do ucha: „Verím, že to Pán Ježiš s tou elektrinou tak zariadil, aby ste nám mohli o Ňom porozprávať.“

Corrie cestovala po celom svete, ale bolo jedno miesto, na ktoré vrátiť sa jej bolo veľmi ťažké: do krajiny, kde bola v koncentračnom tábore v Ravensbrücku.

(Ukážte obraz I - 6)

Pamätáte sa, ako sa Corrie ako šesťročná tak silno držala zábradlia, aby nemusela ísť do školy? Čo urobil jej otec? Uvoľnil jej po jednom prsty a vzal ju do školy. Teraz jej nebeský Otec hovoril: „Corrie, chcem, aby si išla do Nemecka.“

Obraz V - 4

Ľudia v Nemecku ju prijali s láskou. Rozprávala v kostoloch, v bývalom väzenskom tábore, ktorý bol prebudovaný na domov pre utečencov a na mnohých iných miestach. Hovorila o Božej láske, ktorá je ako oceán, do ktorého Pán Boh hádže všetky naše hriechy a označí ho tabuľkou: „Zákaz chytania rýb.“ Myslela tým, že keď nám Pán Boh raz odpustí, tieto veci už nikdy nepoužije proti nám.

Raz bola pozvaná, aby hovorila v kostole v Mníchove a keď sa bohoslužby skončili, prišiel k nej jeden muž. Corrie ho hneď spoznala; dokonca sa ho najprv zľakla. Tento muž bol jedným z najkrutejších strážcov v Ravensbrücku a teraz jej prichádzal rovno oproti. Nemohla sa tváriť, že ho nevidí, ani sa spoliehať na to, že ju nespozná pre množstvo ľudí v miestnosti.

„Pani Ten Boomová,“ začal, „prijal som Pána Ježiša ako môjho Spasiteľa. Hovorili ste o oceáne Božej lásky a o tom, že aj moje hriechy sú v ňom. Chcel by som odpustenie od niekoho, kto bol v tom tábore.“ Podal jej ruku a povedal: „Pani Ten Boomová, môžete mi odpustiť?“

Corrie si s ním najprv ruku podať nemohla. Ako mu to mohla odpustiť? Ale Biblia hovorí, že keď my neodpustíme iným, ani Pán Boh neodpustí nám.

„Pane Ježišu,“ modlila sa vo svojom srdci, „pomôž mi odpustiť tomuto strašnému mužovi.“ Vtedy sa stal veľký zázrak. Naplnila ju láska Pána Ježiša. Chytila jeho vystretú ruku, potriasla ňou a povedala, mysliac to skutočne úprimne: „Odpúšťam ti, bratu.“ Potom sa ešte mnohokrát vrátila do Nemecka; dokonca sa na to tešila.

Ty ani ja sme neboli bití väzenskými strážcami, ani sme nehľadovali na smrť. Môžeme ale poprosiť Pána, aby nám pomohol odpustiť tým, ktorí nás zranili, aby sme mohli milovať tých, ktorých sme najviac nenávideli.

Corrie cestovala po Afrike, Amerike, Rusku, Indii, Kórei a mnohých iných krajinách. Išla i do Taiwanu, krajiny, v ktorej sa začal náš dnešný príbeh.

Obraz V - 5

Corrie sa modlila a prosila Pána, aby ju viedol na miesta, kde On chce, aby išla. Niekedy ju viedol do väzníc, aby tu o ňom rozprávala. Väznica nie je nikdy pekným miestom. Avšak väznica v Rwande bola najhoršou, akú Corrie videla. Bolo tu toľko väzňov, že sa všetci ani nezmestili dovnútra. A tak cez noc spala vždy jedna polovica dnu a druhá vonku. Keď sem Corrie spolu ešte s jednou misionárkou prichádzala, lialo ako z krhly. Väzni sedeli vonku, v blate až po kolená. Pozerali sa na Corrie veľmi nahnevane. Corrie mohla sotva veriť vlastným očiam. Ako môže priniesť evanjelium týmto úbohým ľuďom? Zo svojich vlastných síl určite nie, ale Svätý Duch ju môže posilniť. Modlila sa vo svojom srdci: „Pane, daj mi, prosím, oceán Tvojej dobroty, s ktorým by som sa mohla podeliť s týmito úbohými ľuďmi.“ A Pán vypočul jej modlitbu.

Hovorila im o Pánovi Ježišovi, ktorý nás tak miluje, že nás nenechá v trápení. Muži si istotne mysleli: „Tej sa to ľahko povie; o pár minút z väzenia odíde, ale my tu musíme ostať...“

Potom im Corrie povedala: „Ja sama som bola vo väzení, oveľa horšom ako toto. Deväťdesiatpäťtisíc žien tam zomrelo; jedna z nich bola moja sestra. Ale v tomto pekle na zemi sme sa naučili, že Pán Ježiš nás ani tu neopustí.“ Ako k týmto mužom hovorila, Pán naplnil jej srdce pokojom a dobrotou. Ale nebola sama. „Pán Ježiš chce prísť a prebývať aj vo vašich srdciach a životoch. On hovorí 'Stojím pri dverách a klopem.' Kto z vás chce, aby Pán Ježiš vstúpil do jeho života? „A vtedy ... všetci muži, dokonca aj strážcovia, zodvihli ruku. Tie isté tváre, čo sa predtým pozerali tak nahnevane, teraz žiarili radosťou.

Nakoniec prišiel čas, keď musela Corrie i druhá misionárka odísť. Keď kráčali k autu, väzni i strážcovia ich sprevádzali až za bránu. Nikto nepomyslel na tajný útek. Stáli okolo auta a jednohlasne volali: „Stará pani, vráťte sa ešte a rozprávajte nám ešte o Pánovi Ježišovi.“

Teta Corrie sa už nemohla vrátiť, ale druhá misionárka áno. Odvtedy tam chodila každý týždeň. Neskôr napísala Corrie list, v ktorom stálo: „Požehnanie stále pokračuje; stále noví ľudia prichádzajú k viere.“ Aj noví väzni chceli spoznať Pána Ježiša.

Obraz V - 6

Corrie cestovala po svete viac ako tridsať rokov. Nazvala sa „trampom pre Pána“. Písala aj knihy, ktoré boli preložené do mnohých jazykov.

Keď už bola na cestovanie pristará, dal jej Pán Boh v Spojených štátoch dom: nazvala ho „Shalom“, čo znamená „Pokoj“. Žila tam s Pamelou, paňou, ktorá bola s ňou počas posledných rokov. Corrie sa tešila najmä zo svojej záhrady, ktorá bola plná krásnych pestrofarebných kvetov, ktoré mala rada.

Corrie ochorela. Bola tak chorá, že už nemohla rozprávať; na sklonku svojho života sa dokonca nemohla ani pohnúť z postele. Ale ešte stále mohla milovať Pána Boha a ostatných ľudí. Keď mala Corrie 91 rokov, urobila svoju poslednú cestu. Bola to cesta do jej konečného cieľa, do Neba. Mohla tam vstúpiť, pretože bola pripravená; mala svoj „lístok do neba“. Pán Ježiš za ňu zaplatil, keď za ňu zomrel na kríži.

Si pripravený na Nebo? Veríš, že Pán Ježiš za teba zaplatil? Si odhodlaný obrátiť sa od svojho hriechu a začať dôverovať Pánu Ježišovi? Biblia hovorí: „Kto verí v Syna, má večný život.“ (Ján 3, 36)

Poznámka pre učiteľa:

Pripravte sa na vysvetlenie cesty spasenia deťom. Môžete použiť Knižku bez slov či inú jednoduchú pomôcku na vysvetlenie evanjelia. Pomôžte deťom, ktoré potrebujú poradiť, ako môžu prijať Krista.

Otázky k 5. kapitole

1. Čo mala Corrie na mysli, keď povedala, že má lístky do Neba? (Že Pán Ježiš jej odpustil hriechy a pripravil ju do Neba.)
2. Čo povedala Betsie Corrie predtým, ako v tábore zomrela? (Že sa majú starať o ľudí, ktorí trpeli v koncentračných táboroch.)
3. Ako umožnil Pán Boh Corrie hovoriť v dievčenskej internátnej škole na Kube viac ako 5 minút? (Vypadol prúd a v miestnosti bola tma.)
4. Do ktorej krajiny nechcela Corrie ísť? (Do Nemecka.)
5. Prečo nakoniec išla? (Lebo to chcel Pán.)
6. Čo sa stalo, keď v Nemecku stretla bývalého strážcu z Ravensbrücku? (Poprosil ju, aby mu odpustila a Pán jej to pomohol urobiť.)
7. Čo sa stalo vo väznici v Rwande, ktorú Corrie navštívila? (Duch Svätý jej pomohol hovoriť k väzňom a všetci uverili v Pána Ježiša.)
8. Čo bola Corrie ešte stále schopná robiť, aj keď nemohla hovoriť ani vstať z postele? (Milovať Pána Ježiša a ostatných ľudí.)

DÔLEŽITÉ ÚDAJE V ŽIVOTE CORRIE TEN BOOM

1892	narodila sa v Haarleme, v Holandsku
1897	spasená vo veku päť rokov
1921	Corrina mama zomrela
1926 – 1940	pracovala s dievčenskými klubmi
1940	nemecká armáda napadla Holandsko
1942	začiatok „Božieho podsvetia“
1944	uväznená; Corrin otec zomrel, neskôr aj sestra Betsie
1945	oslobodenie Holandska
1949	Corrie začala cestovať pre Pána
1983	Corrie zomrela na svoje 91. narodeniny (15. apríla)